

Skolotājs— tiltu būvētājs

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Augstākā Prezidija pirmais padomnieks

Pirms vairākiem gadiem es lasīju Deivida S. Lavendera grāmatu *The Way to the Western Sea (Ceļš uz rietumu jūru)*. Tā sniedza aizraujošu aprakstu par Merivezera Luisa un Viljama Klarka varonīgo ceļojumu, kurā tie vadīja savu slaveno ekspedīciju pāri Ziemeļamerikas kontinentam, lai atklātu sauszemes ceļu uz Kluso okeānu.

Viņu ilgais ceļojums bija murgs, kurā bija ļoti smagi jāstrādā, jāpārvar dziļas aizas un daudz jāiet ar kājām, nesot laivas, kas bija pilnas ar pārtikas krājumiem, lai atrastu nākamo upi, pa kuru viņi varētu pārvietoties tālāk.

Kad es lasīju par viņu piedzīvojumiem, es bieži domāju: „Ja vien tur būtu mūsdienu tilti, kas stieptos pāri aizām un niknajiem ūdeņiem.” Tād manā prātā nāca domas par mūsdienu brīnišķīgajiem tiltiem, kas viegli paveic savu uzdevumu: skaistais Sanfrancisko Zelta vārtu tilts; spēcīgais Sidnejas ostas tilts Austrālijā un citi daudzās valstīs.

Patiesībā mēs visi esam ceļotāji—mirstības pētnieki. Mums nav iepriekšējās personīgās pieredzes priekšrocība. Mūsu ceļojumā šeit uz zemes mums ir jāpārvar stāvas kraujas un vētrains ūdeņi.

Iespējams, ka šādas drūmas domas iedvesmoja dzejnieci Vilu Alenu Dromgūlesi uzrakstīt dzejoļi ar nosaukumu „Tilta būvētājs”:

Vecs vīrs, reiz iedams pa aizmirstu ceļu,

Nonāca vakarā drūmā un aukstā

Pie aizas, kas pletās tālu un dziļi,

Un ūdens, kur traucās nikni un strauji.

Vīrs šķērsoja upi miglainā krēslā;

Bet straume to nebijās, plūzdama gausi;

Droši kad tas bija nokļuvis krastā,

Viņš būvēja tiltu, vienodams krastus.

„Vecais,” to uzrunāja svētceļnieks,

„Spēkus tu velti šķied, būvēdams tiltu,

Tavs ceļojums beigsies, kad diena

būs galā,

Tu nespersi kāju šeit vairs nekad,

Tu šķērsoji aizu, dziļu un platu—

Kāpēc gan krēslā tev jābūvē tilts?”

Būvētājs pacēla savu galvu sirmo:

„Labais draugs, pa šo pašu ceļu,”

viņš teica

Šodien nāks aiz manis

Jauneklis, kuram arī jāšķērso šis ceļš.

Šī aiza, kas man bija tīrais nieks

Tam gaišmatim jauneklīm var kļūt

kā slazds,

*Jo viņam arī tas jāšķērso miglainā krēslā;
Labais draugs, šo tiltu es būvēju viņam.“*

Šī dzejoļa vēstījums iedvesmoja manas domas un mierināja manu dvēseli, jo Tās Kungs un Glābējs, Jēzus Kristus, ir tavs un mans, un visu cilvēku dižākais tiltu arhitekts un celtnieks. Viņš ir uzbūvējis tiltus, kurus mums ir jāšķērso, ja mēs gribam nonākt debesu mājās.

Glābēja misija tika pareģota. Matejs rakstīja: „Viņa dzemdēs Dēlu, un Tā vārdu tev būs saukt Jēzus, jo Viņš atpestīs Savu tautu no viņas grēkiem.“²

Tam sekoja Viņa dzimšanas brīnums un ganu pulcināšana, kas ātri ieradās tajā stallī, pie tās mātes, pie tā bērna. Gudrie, nākdami no austrumu zemes, sekoja tai zvaigznei un dāvāja mazajam bērnam savas dārgās dāvanas.

Svētie Raksti stāsta, ka Jēzus „auga un tapa stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva žēlastība bija ar Viņu“³ un ka Viņš „gājis apkārt, labu darīdams.“⁴

Tilti, kurus uzbūvēja Glābējs

Kādus personīgos tiltus Viņš uzbūvēja un šķērsoja šeit mirstībā, parādidams mums ceļu, pa kuru jāiet? Viņš zināja, ka mirstība būs pilna ar briesmām un grūtībām. Viņš paziņoja:

„Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.

Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.

Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.“⁵

Jēzus nodrošināja paklausības tiltu. Viņš bija uzticams piemērs paklausībai, turēdams Sava Tēva baušļus.

Kad Gars Viņu veda uz tuksnesi, Viņš bija gavēšanas novājināts. Sātans bija labākais pavadināšanā, izsakot savus piedāvājumus. Viņa pirmais piedāvājums bija apmierināt Glābēja fiziskās vajadzības, ieskaitot izsalkumu. Uz to Glābējs atbildēja: „Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.“⁶

Pēc tam Sātans piedāvāja varu. Glābējs atbildēja: „Atkal stāv rakstīts: Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt.“⁷

Visbeidzot Glābējam tika piedāvāta labklājība un pasaulīgā slava. Viņa atbilde bija: „Atkāpies, sātān! Jo stāv rakstīts: tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot.“⁸

Apustuli Pāvilu iedvesmoja Tās Kungs, lai paziņotu

mūsu laikam, kā arī savam laikam: „Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēcisgs pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.“⁹

Lai mums nerastos neskaidrības, es minēšu kaut ko, ko Teds Kopels, TV ziņu žurnālists, teica uzstājoties kādas universitātes izlaidumā: „Tās, ko Mozus nonesa no Sinaja kalna, nebija desmit ieteikumi. Tie bija baušļi.“¹⁰

Rakstnieka Marka Tvena un viņa drauga sarunas aprakstā ir vērojama neliela satīra. Bagātais Tvena draugs teica: „Pirms es mirstu, es plānoju doties svētceļojumā un Svēto zemi. Tur es uzkāpšu Sinaja kalna virsotnē un skali nolasišu desmit baušļus.“

Uz ko Tvens atbildēja: „Kāpēc gan lai tu nepaliktu mājās un tos neturētu?“

Otrais tilts, ko Skolotājs mums ir devis, lai mēs pa to ietu, ir kalpošanas tilts. Mēs raugāmies uz Glābēju kā uz mūsu kalpošanas piemēru. Lai arī uz zemes Viņš ieradās kā Dieva Dēls, Viņš pazemīgi kalpoja tiem, kas bija Viņam apkārt. Viņš nonāca no debesīm, lai dzīvotu uz zemes kā mirstīgs cilvēks un lai nodibinātu Dieva valstību. Viņa slavas pilnais evaņģēlijs izmainīja pasaules domāšanu. Viņš svētīja slimos, Viņš lika klibiem staigāt, akliem redzēt un kurliem dzirdēt. Viņš pat atgriezta mirušos dzīvē.

Mateja 25. nodaļā Glābējs šos vārdus mums saka attiecībā uz uzticīgajiem, kas būs pie Viņa labās rokas Viņa Otrajā Atnākšanā:

„Tad Ķēniņš sacīs tiem, . . . nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma.

Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši.

Es biju plīks un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slimš un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie Manis.

Tad taisnie atbildēs Viņam un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu un Tevi paēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši?

Kad mēs esam Tevi redzējuši kā svešinieku un Tevi uzņēmuši? Vai plīku un Tevi apģērbuši?

Kad mēs esam Tevi redzējuši slimu vai cietumā un nākuši pie Tevis?

Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem

vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.¹¹

Elders Ričards L. Evans (1906–1971) no Divpadsmit apustuļu kvoruma reiz deva padomu: „Mēs nevaram paveikt visu, katra labā, jebkurā vietā, bet mēs varam paveikt kaut ko, kaut kur, kāda labā.¹²

Ļaujiet man dalīties kādā stāstā par kalpošanas iespēju, kas man radās negaidīti un neparastā veidā. Es saņēmu telefona zvanu no kādas veca drauga mazmeitas. Viņa jautāja: „Vai jūs atceraties Francisu Bremu, kurš bija jūsu Svētdienas skolas skolotājs?“ Es teicu viņai, ka atceros. Viņa turpināja: „Viņš tagad ir 105 gadus vecs. Viņš dzīvo mazā aprūpes centrā, bet satiekas ar visu ģimeni katru svētdienu, un tur viņš pasniedz svētdienas skolas stundas. Pagājušo svētdienu vectēvs mūs uzrunāja: „Mani dārgie, šonedēļ es miršu. Vai jūs, lūdzu, piezvanīsit Tomijam Monsonam un pateiksiet to viņam—Viņš zinās ko darīt.“

Nākošajā vakarā es apciemoju brāli Bremu. Es nevarēju ar viņu sarunāties, jo viņš bija kurls. Es nevarēju viņam uzrakstīt zīmīti, kuru viņš izlasītu, jo viņš bija akls. Kā man vajadzēja rīkoties? Man pateica, ka viņa ģimene sazinājās ar viņu, paņemot viņa labās rokas pirkstu un uzrakstot ar šo pirkstu uz kreisās rokas delnas tā cilvēka vārdu, kas atnāca viņu apciemot, un ziņu, ko šis cilvēks vēlējās nodot. Es rīkojos pēc šīs metodes un paņēmu viņa pirkstu un uzrakstīju pa burtiem uz viņa delnas T-O-M-I-J-S M-O-N-S-O-N-S. Tas brāli Bremu saviļņoja, satverdams manas rokas, viņš uzlika tās uz savas galvas. Es zināju, ka viņa vēlēšanās bija saņemt priesterības svētību. Šoferis, kas mani bija atvedis uz aprūpes centru, man pievienojās, kad mēs uzlikām savas rokas uz brāļa Brema galvas un devām viņam kāroto svētību. Pēc svētības saņemšanas no viņa neredzīgajām acīm plūda asaras. Viņš satvēra mūsu rokas un mēs nolāsījām no viņa lūpām vārdus: „Liels jums paldies.“

Tajā pašā nedēļā, tieši tā, kā brālis Brems bija paredzējis, viņš nomira. Es saņēmu telefona zvanu un tad satikos ar viņa ģimeni, organizējot bēres. Cik gan es esmu pateicīgs, ka atsaucība palīdzēt neaizkavējās!

Kalpošanas tilts aicina mūs bieži iet tam pāri.

Visbeidzot Tās Kungs mūs ir nodrošinājis ar lūgšanas tiltu. Viņš norādīja: “Lūdz vienmēr, un Es izliešu Savu Garu pār tevi, un liela būs tava svētība.”¹³

Es dališos notikumā, kurš ir aprakstīts vēstulē, ko kāda māte rakstīja man attiecībā uz lūgšanu. Viņa rakstīja: „Dažreiz es vēlētos zināt, vai es izmainu savu bērnu

dzīvi. Īpaši kā vientuļa māte, kas strādā divos darbos, lai savilkto galus kopā, es dažreiz jutos apjukusi, bet es nekad nezaudēju cerību.

Es ar bērniem skatījos vispārējās konferences televīzijas pārraidi, kad jūs runājāt par lūgšanu. Mans dēls paziņoja: Māt, tu jau mums to esi mācījusi. Uz to es teicu: Ko tu ar to domā? Un viņš atbildēja: Tu esi mums mācījusi lūgt un esi parādījusi, kā to darīt, kādu vakaru es ienācu tavā istabā, lai kaut ko pajautātu, un ieraudzīju tevi nometušos uz ceļiem, lūdzam Debesu Tēvu. Ja Viņš tev ir svarīgs, Viņš būs arī man svarīgs.“

Vēstules beigās bija rakstīts: „Es domāju, ka jūs nekad neuzzināsi, kāda būs jūsu ietekme uz bērniem, līdz brīdim, kad bērns ievēros jūs darām to, ko jūs esat centušies viņam iemācīt.“

Skolotāja piemērs

Nekas attiecībā uz lūgšanu mani neaizkustina tik dziļi kā lūgšana, ko teica Jēzus Ģetzemanes dārzā. Es domāju, ka Lūka to apraksta vislabāk:

„Viņš gāja . . . uz Eļļas kalnu, un Viņa mācekļi Viņam gāja līdzi.

Un, tai vietā nonācis, Viņš tiem sacīja: Lūdziet Dievu, ka jūs nekrītat kārdināšanās.

Un Viņš aizgāja no tiem apmēram akmens metiena attālumā un, ceļos nometies, lūdza Dievu

un sacīja: Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tāvs prāts lai notiek!

Bet eņģelis no debesīm Viņam parādījās un Viņu stiprināja.

Bet nāves baiļu pārņemts, Viņš Dievu pielūdza jo karsti; bet Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi.¹⁴

Noliktajā laikā smagais ceļojums beidzās pie krusta. Ak, cik lielas ciešanas Viņš izcieta, kad gāja pa šo smago ceļu, nesot Savu krustu. Bija dzirdami vārdi, kurus Viņš izdvesa pie krusta: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.“¹⁵

Pēc kāda laika Jēzus paziņoja: „Viss piepildīts! Un, galvu nokāris, atdeva garu Dievam.“¹⁶

Šie notikumi kopā ar Viņa slavas pilno Augšāmcelšanos pabeidza mūsu triloģijas pēdējo tiltu: paklausības tiltu, kalpošanas tiltu, lūgšanas tiltu.

Jēzus, tilta būvētājs, izveidoja tiltu pāri plašai aizai, ko mēs saucam par nāvi. „Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti.“¹⁷ Viņš paveica mūsu labā to,

ko mēs nevarējām paveikt savā labā; tādēļ cilvēce var iet pāri tiltam, ko Viņš ir uzbūvējis uz mūžīgo dzīvi.

Es pabeigšu ar dzejas „Tilta būvētājs“ pārfrāzētiem vārdiem:

*„Tu šķērsoji aizu, dziļu un platu—
Kāpēc gan krēslā tev jābūvē tilts?“
„Man šodien sekoja
Ļaužu daudz, kuri ies pa šo ceļu drīz vien.“
Tā aiza, kas man bija tīrais nieks
Šiem ļaudīm var būt viens liktenīgs bieds,
Tiem jāiet būs pāri šeit miglainā krēslā;
Ak, draugs, tas tilts tiek būvēts viņiem.“*

Es lūdzu, lai mums būtu gudrība un apņēmība šķērsot tiltus, kurus Glābējs ir uzbūvējis katram no mums.

ATSAUCES

1. James Dalton Morrison redakcijā, *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 342.
2. Mateja 1:21.
3. Lūkas 2:40.
4. Apustuļu darbi 10:38.
5. Mateja 11:28–30.
6. Mateja 4:4.
7. Mateja 4:7.
8. Mateja 4:10.
9. 1. korintiešiem 10:13.
10. Duke University izlaiduma runa, 1987. gada 10. maijs.
11. Mateja 25:34–40.
12. *Richard Evans' Quote Book* (1971), 51.
13. M&D 19:38.
14. Lūkas 22:39–44.
15. Lūkas 23:34.
16. Jāņa 19:30.
17. 1. korintiešiem 15:22.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri:

1. Sagādājiet papīru un rakstāmpiederumus ģimenes locekļiem un palūdziet viņiem uzzīmēt tiltu. Īsi iepazīstiniet ar katru no rakstā minētajiem tiltiem, daloties izvēlētā prezidenta Monsona padomā. Identificējot katru tiltu, uzaiciniet ģimenes locekļus uzrakstīt virs saviem zīmējumiem to, kā tie varētu šķērsot tiltu. Jūs varētu arī viņiem uzdot jautājumu: „Kādas briesmas un grūtības šie tilti palīdz mums pārvarēt?” Pamudiniet viņus uzrakstīt atbildes zem saviem zīmējumiem.
2. Apsveriet iespēju atnest kādu lietu vai attēlu, kas attēlotu katru no tiltiem, par kuriem tika runāts rakstā. Dalieties domā par katru no tiltiem un sniedziet savu liecību par to, kā katrs no tiem ir svētījis jūsu dzīvi.
3. Izlasiet skaļi dzejoli, kas ir citēti rakstā. Jūs varētu lūgt ģimenes locekļus pastāstīt par to, ko tie var darīt, lai uzceltu tiltus citiem. Pabeidziet, nosaucot trīs tiltus, kurus Tas Kungs ir uzbūvējis mums, un pastāstot to, kā šie tilti var palīdzēt mums mūsu ikdienas dzīvē.